

Erbarmelijke mensenrechtensituatie

Gedurende de regering van Porfirio Lobo werden 10 journalisten vermoord, 50 leden van de lesbische/ gay/ transsexuelengemeenschap werden slachtoffers van hatecrimes. De meesten onder hen waren politiek actief in het volksverzet, gecoördineerd door het Frente Nacional de Resistencia Popular. Elke maand worden 25 vrouwen vermoord aangetroffen. Ook in Honduras kan dus gesproken worden van femicide. Ook werden al meer dan 30 boeren vermoord, bijna allemaal actief in de Bajo Aguan- zone waar ze de strijd voor land zijn aangegaan met één van de machtigste grootgrondbezitters van het land, Miguel Facussé. Dit heerschap was ook één van de putschisten in de staatsgreep die plaatsgreep op 28 juni 2009.

Sinds een tijdje komen de vakbonden uit de onderwijssector massaal op straat tegen de plannen van de regering om het onderwijs te privatiseren. Ze eisen ook hogere lonen en het beperken van de stijging van de brandstofprijzen. De politie en staatsveiligheid gebruiken nieuwe repressieve tactieken om het sociale protest te breken. Zo worden bijvoorbeeld de transportmiddelen van de onderwijsvakbond in beslag genomen, wat hun mobilisaties verhindert. Ook worden her en der leraars op willekeurige manier ontslagen en worden in ijltempo noodwetten goedgekeurd die het recht om te betogen en staken inperken. Ook werden de hoofdzetels van de belangrijkste colleges en educatieve centra van Tegucigalpa veranderd in ware gaskamers: ze worden onophoudelijk bestookt met traangasgranaten.

De onafhankelijke media worden sterk in hun werk belemmerd: Kanaal 36 werd – net zoals tijdens de staatsgreep van Micheletti- opnieuw het mikpunt van aanvallen van de oproerpolitie. Er zijn berichten over verschillende journalisten die moesten worden opgenomen in ziekenhuizen tijdens de afgelopen protesten van de leraars.

Als resultaat van de repressie verloor op 18 maart Ilse Ivania Velásquez Rodríguez het leven. Ze werd geraakt door een traangasgranaat waardoor ze flauwviel, en werd daarop overreden door een auto die uit het tumult trachtte weg te geraken. Ivania was de zuster van Manfredo Velasquez, één van de studentenleiders die in de jaren 80 werd opgepakt en verdween. Zijn zaak werd aanhangig gemaakt door Cofadeh bij het CIDH, de staat Honduras werd eind jaren '90 verantwoordelijk

gesteld en veroordeeld voor zijn gedwongen verdwijning.

Bertha Oliva, de coördinatrice van Cofadeh, werd vorige week uitgenodigd in Washington om voor de Inter-Amerikaanse Commissie van de Mensenrechten te getuigen over de huidige mensenrechtensituatie. Tijdens deze hoorzitting benadrukte ze dat de politie en militairen het werk van de mensenrechtenverdedigers constant op alle mogelijke manieren belemmeren. Ze vertelde ook over de bedreigingen waar ze slachtoffer van zijn.

Om maar één voorbeeld te geven: ex-commissaris van de Mensenrechten Leo Valladares moest vorige week noodgedwongen het land verlaten na weken en maanden gevolgd en bespied te zijn geweest door personen die rondreden in een geblindeerde wagen. De politie heeft hier nooit iets tegen ondernomen.

Bertha Oliva besloot haar getuigenis voor de CIDH nogmaals met te stellen dat de Hondurese bevolking zich ook nu nog in een absolute staat van onverdedigbaarheid bevindt waarin de straffeloosheid het belangrijkste wapen is van de staat.

De Inter-Amerikaanse Commissie zelf maakte in haar conclusies van de hoorzitting duidelijk niet opgezet te zijn met de zwakke verdediging van de Hondurese staat tegenover deze gedocumenteerde klachten van de mensenrechtenbewegingen. Na haar terugkeer uit Washington zei Bertha Oliva tijdens een persconferentie: "Eens te meer werd de medeplichtigheid van de instellingen geopenbaard met de misdaden die zijn gepleegd sinds de staatsgreep en met het heropleven van de schendingen van de mensenrechten."

In de volgende maanden zal de CIDH uitspraak doen over de besproken thema's tijdens de hoorzitting. Een belangrijke zaak is het willekeurige ontslag van verschillende onafhankelijke rechters die duidelijk maakten dat wat er in Honduras gebeurd is in juni 2009 wel degelijk een staatsgreep was. Beslissingen van de laatste algemene vergadering van het Volksverzet FNRP en de rol van de vakbonden:

Vorming en mobilisatie blijven de belangrijkste pilaren van het Volksverzet. Het Volksverzet analyseerde tijdens haar laatste algemene vergadering van 26 en 27 februari dat de voorwaarden niet bestaan om zich op de electorale weg te begeven. Prioritair blijft een plan om het apparaat van de oligarchie te ontmantelen en het samenbrengen van de krachten die nodig zijn om de grondwetgevende vergadering (constituante) te organiseren. □

Volgende voorwaarden moeten volgens het FNRP bestaan om de deelname aan een toekomstig electoraal proces mogelijk te maken:

1. De veilige en onvoorwaardelijke terugkeer van de algemene coördinator van het FNRP – Manuel Zelaya- en honderden andere politieke bannelingen.
2. Een hervorming van de kieswet.
3. De hervorming van het hooggerechtshof verantwoordelijk voor de organisatie van de verkiezingen (Tribunal Suprema Electoral).
4. De nationale en internationale erkenning van het FNRP als politieke macht.
5. Het FNRP wil zelf ook haar meer dan 25.000 lokale structuren politiek organiseren, wat nog veel meer politieke opvoeding vraagt dan nu gebeurt. Parallel met de machtsovername is het de opbouw van die macht die belangrijk is. Een operationeel politiek orgaan is nodig om een tegengewicht te vormen tegenover de perfect afgestemde machinerie van rechts. De verschillende structuren van het FNRP moeten hiervoor opgericht en gecoördineerd worden in overeenstemming met de fundamentele principes van het Volksverzet.

Volgens één van de internationale observatoren van de PSOL van Brazilië kan de algemene vergadering van eind februari van het Frente gekenmerkt worden als de eerste in haar soort in

het kader van de Hondurese geschiedenis van sociale bewegingen. De algemene vergadering krijgt dan ook heel wat weerklank in de rest van Latijns-Amerika . Dit niet alleen vanwege haar representativiteit- meer dan 1500 afgevaardigden vanuit 18 departementen namen deel- of vanwege haar democratisch proces van interne verkiezingen, maar vanwege de massale opzet van organisatie en mobilisatie van haar leden .

Ook de vakbonden gebruiken hun internationale contacten om de solidariteit levend te houden en verder uit te bouwen . Zo bezoekt deze dagen Carlos H. Reyes, secretaris van het Stibys Genève waar hij uitgenodigd werd door de UITA om de huidige toestand te komen toelichten .In dit kader bracht hij op 29 maart een bezoek aan de Hoge Raad voor de Mensenrechten van de VN en aan de Internationale Arbeidsorganisatie om

het laatste rapport voor te stellen over schendingen van arbeids-en mensenrechten dat in samenwerking met het Platform van de Mensenrechten werd opgemaakt. Wat staat er te gebeuren?

De regering heeft een decreet uitgevaardigd waarin staat dat wie zich niet aanbiedt om les te komen geven op 28 maart twee maanden loonverlies zal leiden. Wie zich niet aanbiedt op woensdag 30 maart, dag dat er een nationale burgerstaking werd aangekondigd door het FNRP, zal 6 maanden loonverlies lijden en wie zich niet aanbiedt op 4 april verliest gewoonweg zijn job. De nationale burgerstaking van 30 maart beoogt voorloper te zijn van een algemene staking.

Het Parlacen (Centraal-Amerikaans Parlement) ging normaal gezien deze week Porfirio Lobo huldigen voor de zogezegd verzoenende rol die hij speelde in Honduras. Het heeft hier vanwege de repressie die hij toepast op het sociale protest voorlopig vanaf gezien. Doch binnen twee weken zal een nieuwe plenaire vergadering gehouden worden waarin de motie opnieuw zal gestemd worden. Zo wordt geprobeerd om de volledige erkenning te bekomen van het de facto regime in Honduras...

In juni heeft ook de Algemene Vergadering plaats van de OEA in San Salvador waar geprobeerd zal worden Honduras terug op te nemen, hiervoor is ondertussen een zeer straffe lobbycampagne aan de gang vanwege rechts . Aan de linkerzijde blijft Unasur nog steeds gekant tegen die heropname.

Het FNRP heeft op haar beurt een grote informatiecampagne opgezet opdat de mensen echt te weten komen wat er allemaal speelt, ook op internationaal vlak. Het FNRP zal ook Honduras vertegenwoordigen op het Wereldsociaalforum in Sao Paolo dit jaar.

Onlangs vond de tussentijdse algemene vergadering van het FNRP plaats. Er waren 150 leden aanwezig, uit 18 departementen en 16 sectoren. Hier werd de organisatie en nationale tactiek van de burgerstaking besproken. Wat kan de internationale solidariteitsbeweging doen?

- Druk blijven uitoefenen op EU- instellingen, OEA, Parlacen en de samenwerking versterken met Unasur.
- Verschillende mensenrechtenorganisaties roepen internationaal op om de politionele repressie een halt toe te roepen en sterk te veroordelen. Dit moeten we versterken: Er gaan terug geruchten de ronde dat de Loboregering een avondklok overweegt en de opschorting van de constitutionele garanties. Rings a bell?
- Sociale netwerken gebruiken – net zoals in het Midden- Oosten – om de zaak levend te houden en op de hoogte te blijven van wat er gebeurt via de mensen ter plaatse. Zij zijn nu wel zeer geïsoleerd en krijgen maar bij mondjesmaat internationale ondersteuning.
- Ruchtbaarheid geven aan de afbraak van de verworven rechten van de onderwijssector en solidariteitsacties opzetten met de onderwijsvakbonden hier.
- Syndicale en mensenrechtenmissies naar Honduras, met steun van ITUC en OIT.
- Delegaties naar Europa halen.

Van normalisatie geen sprake in Honduras, van aanhoudende repressie wel!

Contributed by Ellen Verryt

woensdag, 06 april 2011 - Last Updated woensdag, 06 april 2011

- Solidariteitsinitiatieven organiseren, te beginnen met gespreks- en infoavonden.

* Ellen Verryt is regionaal verantwoordelijke voor Latijns- Amerika bij Wereldsolidariteit